

CERCETAREA PRIN PROIECT / RESEARCH BY PROJECT STUDIU DE CAZ / CASE STUDY – METROPOLIS CENTER BUCUREȘTI /

Letiția BĂRBUICĂ

Lect. dr. arh. / Assist. Prof. PhD Arch.

letitia.barbuica@headmade.ro

Rezumat

Pornind de la experiența de proiectare a Metropolis Center (Bdul. Iancu de Hunedoara nr. 63-65, București) care integrează vechea clădire a tipografiei Cartea Românească cu o nouă extindere, este propusă o strategie pentru a integra o construcție nouă și o clădire veche. O privire atentă în trecutul locului, a terenului, al clădirii vechi declanșează răspunsurile pe care noul insert trebuie să le dea. Studiul istoric a fost un instrument de cercetare de neprețuit în acest context. Răspunsuri la o serie întrebări le-am găsit interpretând și înțelegând datele relevate de această cercetare. Ne-am bazat pe metodologie formată din trei răspunsuri distincte care constituie cei trei pași propuși pentru integrarea nou/vechi.

Cuvinte cheie: monument arhitectură industrială, extindere, strategie, nou și vechi.

Abstract

Starting with Metropolis Center (Bdul Iancu de Hunedoara nr. 63-65, Bucharest) design experience – a project that puts together the old building of Cartea Românească printing house and a new extension - a strategy for integrating old and new is proposed. A close look into the past of the location, of the site itself and of the building triggers the topics the new buildings should asses. The historical study was an invaluable research tool. We found the answers to a set of questions by interpreting and understanding the data revealed by this research. Thus we built a methodology consisting of three steps in order to integrate the old and the new.

Keywords: industrial heritage, extension, strategy, old and new.

1. Introducere

Metropolis Center este o clădire multifuncțională construită pe terenul fostei tipografii Cartea Românească, o construcție monument de arhitectura industrială care a fost dezvoltată în etape succesive, totul începând cu prima construcție pe teren care a fost realizată undeva între 1911 și 1921.

Nouăzeci de ani mai târziu un nou proiect a fost dezvoltat de o echipă internațională "plus arhitectura", coordonată concomitent din București, Viena și Sofia de către mine, Peter Torniov și Ștefan Petkov, cu dorința de a găsi o soluție de integrare între vechi și nou.

„O clădire nu este ceva ce poți zice că termini. Este ceva ce începi.” – ne spune Bran Stewart în cartea sa *How Buildings Learn* (Stewart, 2005). Cum continui însă un lucru început de altcineva cu aproape un secol înainte? Ce ne-a ajutat în demararea procesului de proiectare a fost să înțelegem ce a încercat Cartea Românească să exprime prin intermediul vechii clădiri. Lucrarea de față va descrie cei trei pași care ne-au ajutat să ne cristalizăm intențiile și deciziile de proiectare care au fost tot timpul ghidate de vechile clădiri existente pe teren.

Fig.1 Daniel Libeskind. Schiță conceptuală /
Conceptual sketch

Sursa / *Source*: Dogan F., Nersessian J,
Conceptual Diagrams in Creative Architectural Practice: The Case of Daniel Libeskind's Jewish Museum, arq.:
Architecture Research Quarterly, volume 16, issue 01, 2012

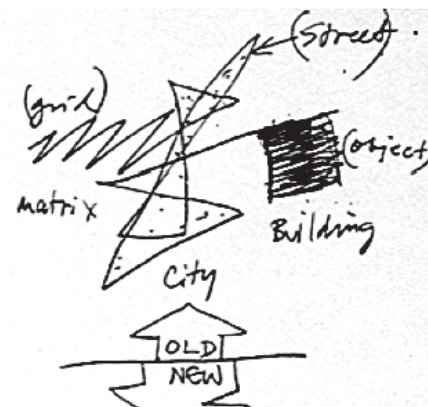
1. Introduction

Metropolis Center is a mixed, used building, developed on the site of the Cartea Românească Printing House, an industrial heritage building which was developed in stages, with the first building on site taking place sometime between 1911 and 1921.

Ninety years later, a design project was developed with the aim of integrating the old and the new, by the international team of "plus architectura", a company jointly run from Bucharest, Wien and Sofia by myself, Peter Torniov and Stefan Petkov.

*"A building is not something you finish. A building is something you start." Bran Stewart asserts in his book *How Buildings Learn* (Stewart, 2005). How about a building started by somebody else ninety years ago? Understanding what Cartea Românească tried to achieve and express through this building at the beginning of the 20th century helped our design process.*

This paper is pointing to the three main steps that helped focus our design intention and decisions, which were always informed by the older buildings existing on the site.

Aș vrea să aduc în discuție, în acest context, o schiță conceptuală a lui Daniel Libeskind ca parte a schițelor sale conceptuale pentru Jewish Museum (fig.1). În partea de jos a schiței observăm o formă, o casă etichetată "old" (vechi) care se oglindește într-o formă similară de casă etichetată „new” (nou). Ambele se sprijină pe aceeași linie care este în același timp un plan de oglindire dar și un plan de fundare, ca și cum ambele ar împărți o bază comună pe care se sprijină și se construiesc în cadrul orașului.

Pentru noi a fost important să obținem o integrare dintre vechi și nou, păstrând rigorile cerute de programul funcțional și am descoperit că răspunsurile la întrebările noastre de proiectare vin mult mai natural dacă le adresăm într-un fel vechilor clădiri, contextului existent. Și prin context am înțeles contextul cultural, istoric funcțional și chiar economic. Am realizat astfel că răspunsurile cele mai valoroase vin dintr-o interogare a trecutului. De aceea, cred că cei trei pași pe care îi voi prezenta în cele ce urmează pot fi de folos în abordarea unor proiecte similare.

2. Strategia

2.1 Pasul 1: contextul cultural

Clădirea roșie din cărămidă, așa cum o știam înainte de 2010 când au început demolările din spatele fațadei, a fost rezultatul unei afaceri în zona culturală, la momentul construirii sale.

Ideea de afaceri era o abordare modernă care a adus împreună trei afaceri mici, de familie, dar de succes: o editură, o tipografie și o librărie de prestigiu, care vindea atât carte cât și papetărie. Scopul declarat al acestui joint-venture a fost de a pune pe piață a unei „biblioteci ieftine cu conținut literar, dar mai ales științific pentru răspândirea culturii”. (www.cartearomaneasca.ro)

I will be pointing to a schematic sketch developed by Daniel Libeskind as part of his conceptual design for the Jewish Museum (see fig.1), with the emphasis on the lower part of his drawing where a shape of a house named "old", is mirrored in another similar but different shape of a house named "new". The two of them, the old and the new, share the same ground line, which is the mirror plane and the foundation level, as if both of them share a common basis and dwell on each other, within the city.

For us it was important to achieve this integration of old and new within the requirements of the architectural program, and we found that the answers to our design questions came more naturally if we addressed them within the context of the old buildings. By context we mean the cultural, historical, functional and even economic context. I also realized that, the most valuable answers came from interrogating the past. Hence I believe that the three steps introduced here can be a useful tool when dealing with similar projects.

2. The Strategy

2.1 Step 1: The Cultural Context

The red brick building, as we knew it until 2010 when the first demolition behind the facade started, was the result of a cultural business venture at the time of its construction.

The venture had a very modern approach, bringing together three very successful, small, family-run businesses; a publishing house, a printing house and a prestigious book and stationery shop. Their declared aim was to put on the market "a whole, affordable library for students, with an emphasis on scientific titles, in order to spread knowledge and culture." (www.cartearomaneasca.ro; n.d. our translation)

Afacerea a fost începută, printre alții de Ion Athanasiu, rector al Universității din București, de Ion Simionescu, profesor în același centru universitar, de scriitorul Ion Al. Brătescu Voinești, cu scopul de a publica cărți necesare procesului de învățământ, volume publicate de Cartea Românească care promova autorii români și cărți necesare în procesul educațional științific, literar și de artă în acea perioadă. La bază era dorința de a pune pe piață, la un preț minim, titluri cât mai diverse pentru studiu, de a crește numărul de studenți, de a mări nivelul general de cultură. Era un scop foarte ambițios.

Ne-am simțit astfel obligați să răspundem acestor generoase intenții ale proprietarilor inițiali cu o abordare foarte specială privind spațiul public.

Așadar, proiectul a propus deschiderea scuarului din fața fațadei istorice printr-un gest foarte simplu: desființarea gardului pe întreaga lungime de 80m către bulevard. Pe cât de simplu sună, pe atât de dificilă a fost bătălia. Spațiul deschis părea un spațiu pierdut care mai curând ar fi cerut amenajarea unei parcări. A trebuit să luptăm cu ideile preconceptuate și stereotipiile locale legate de garduri, și așa folosite excesiv. Totuși, ideea a primit sprijinul Ministerului Culturii care a înțeles imediat ce încercăm să obținem cu propunerea noastră. Avizul nr. 326/M/ 10.02.2006 stabilește, negru pe alb, că:

- gardul existent către bulevard va fi demolat iar piața astfel creată va rămâne deschisă exclusiv publicului și accesului pietonal,
- orice tip de parcare în această zonă este interzisă cu excepția situațiilor de urgență.

Așadar, am oglindit intențiile culturale inițiale (din urmă cu nouăzeci de ani) într-un spațiu public, o piață deschisă tuturor, cu scopul de a crește conștientizarea importanței spațiului public de către cei care utilizează piața, într-un gest similar cu cel întreprins de Cartea Românească la începutul secolului.

The business was started, amongst others, by Ion Athanasiu, rector of the Bucharest University; Ion Simionescu, professor at the same school; Ion Al. Brătescu Voinești, a writer, with the aim of printing educational books, handbooks and textbooks, with the volumes to be issued by the Cartea Românească Publishing House which was promoting Romanian authors and books for teaching science, art and literature at the time.

The aim was to provide an affordable list of titles for students within a wider brief, to increase the number of students and raise the overall literacy level. It was a very ambitious goal.

We felt obliged to answer these original intentions which motivated the owners to have the buildings on the site in the first place, with a sympathetic approach as regards the public space.

Thus, the project proposed the opening of a public square in front of the historical facade by a very simple action; taking down the 80metre long fence towards the boulevard. As easy as it sounds, it was a very difficult battle to win as it was perceived as "lost space" by the investors, who would rather have seen it used as parking space. The project also had to fight with the local cultural misconception, according to which, fences are used extensively, even around flower beds, statues or public spaces. Still, the project received support from the Monument Commission who understood immediately what the proposal was trying to achieve and backed it with an approval (No. 326/M/ from 10.02.2006), that stated in black on white, that:

- *The existing fence along the boulevard is to be taken down and the "piața" in front is to remain open to the public;*
- *Any kind of parking in this area is forbidden (only vehicular access for emergency situations has to be provided).*

Mirroring the cultural intentions of the public space, the project proposes to open the "piața" for all, in an attempt to raise the urban literacy of the public utilizing the space.

Intențiile noastre au fost recunoscute astfel:

„Acest proiect este mai mult decât o simplă reabilitare și extindere a unei clădiri istorice. În acest proiect dezvoltat strict cu fonduri private intervenția urbană se combină cu crearea unui spațiu public [...] injecția de urbanitate a proiectului constituie un exemplu de bune practici și o alternativă la efectele catastrofice ale intervențiilor intensive ce aparțin unui urbanism al dezvoltatorilor.” (Ghenciulescu, 2010)

Deschiderea către public a pieței din fața clădirii a însemnat că nu doar un număr restrâns de persoane care folosesc clădirea pot vedea fațada de aproape, să se plimbe în jurul ei, să stea la o cafea în fața ei vara sau să participe la diverse evenimente pe care piața le putea găzdui. Acesta este ceea ce a pus proiectul, în oglindă: un răspuns contemporan la construcția inițială, la intenția culturală a clădirii. În acest fel se construiește o relație de intimitate între clădire și trecător, cu care acesta din urmă nu este obișnuit, pentru că marea majoritate a patrimoniului industrial se află în spatele unor garduri. Acesta este modul în care am omagiat vechea clădire și ce a însemnat ea în viața culturală a orașului.

2.2 Pasul 2: Funcțiunea

Vorbind despre patrimoniul clădirilor industriale clasate ca monument istoric, Judith Alfrey remarcă „patrimoniul nu poate rescrie istoria în momentul în care baza economică pe baza căreia s-a dezvoltat a falimentat și acest eșec poate fi transformat într-o oportunitate pentru a crea acces la noi facilități” (trad. ns) (Alfrey & Putman, 1992).

Mai mult „construcțiile comerciale, industriale și alte clădiri nerezidențiale... au de obicei un ciclu de viață scurt, uneori chiar și de 20 ani. Aceasta explică de ce acest fel de clădiri sunt refuncționalizate mai frecvent.” (Douglas, 2002, 2006)

This aim was acknowledged as:

“This project is far more than mere rehabilitation and extension of a historical ensemble. In this strictly private development project, urban surgery combines with the creation of public space [...] this project’s injection of urbanity provides an example of good practice as much as an alternative to the catastrophic effects of insensitive intervention and developer’s urbanism.” (Ghenciulescu, 2010)

Gaining public access to the front “piața” meant that anyone, not only a restricted number of building users, were allowed to view the facade close up, to walk around it, to sit down for a coffee in front of it during summer days and to participate in open-air events. That is what the project put in as a mirror, as a contemporary answer to the original, cultural intent of the buildings. Moreover, it creates a kind of intimacy with the building that one was not accustomed to, since industrial heritage in Bucharest and probably other cities as well, stands mostly behind high fences. This was our way to pay tribute to the old building and what it used to stand for.

2.2 Step 2: The Functional Use

Talking about industrial heritage, Judith Alfrey noted that “heritage cannot be a re-run of history when the economic base has failed and this very failure can be turned into an opportunity to create access to facilities.” (Alfrey & Putman, 1992).

Moreover, “commercial, industrial other non-residential buildings... usually have a much shorter design life- in some cases as little as 20 years. This probably explains why these buildings are adapted more frequently.” (Douglas, 2002, 2006)

Fig.2 "Cartea Românească" înainte de 2010,
gardul către bulevard și casa poartă /
"Cartea Românească" before 2010,
the fence towards the boulevard and the gate house.

Fig.3 Gardul a fost demolat și vechea curte a tipogra-
fieii Cartea Românească a fost deschisă pentru public
/ The fence is down and the former inner court of the
Printing House opened to the public
Sursa / Source: Arhiva autorului / Author's archive

Fig.4 Vedere aeriană a pieței care relevă traseul pietonal
prin zăpadă / Aerial view of the "piața" showing-
through the snow- the pedestrian use
© Andrei Mărgulescu

Cazul tipografiei „Cartea Românească” este un astfel de caz în care evoluția țesutului urban, a tehnologiei, precum și expirarea duratei de viață a clădirii cu o funcțiune industrială, fac clădirea imposibil de folosit pentru destinația ei inițială. Atunci ce funcțiuni ar putea fi integrate într-un mod neagresiv? Răspunsul se regăsește din nou în istoria clădirii.

În partea de nord a clădirii, către bulevard, se aflau spațiile de producție ale tipografiei, emblematica clădire de cărămidă roșie cu deschideri structurale mari și tavane înalte. Un alt tip de clădire se afla la sud, către strada secundară și care găzduia spații mici și întortocheate – birourile, anexele, cantina muncitorilor, vestiarele și ateliere mai mici.

Pentru a răspunde, în oglindă, acestei istorii de locuire, clădirea nou propusă este și ea împărțită în două:

- la nord spațiile de birouri open plan, cu deschideri mari și înălțimi generoase
- la sud: o clădire tip aparthotel, cu spații mai mici, la o scară umană

Urmând ideea inițială de clivaj, cele două clădiri au două expresii arhitecturale diferite; una este transparentă și folosește preponderent sticlă, cealaltă este masivă și folosește predominant plinul. Masivitatea este atenuată cu ajutorul unor terase și retrageri de volume, într-un dialog deschis cu clădirile moderniste care se află în vecinătate.

Cele două volume sunt legate în jurul unei curți interioare care aduce lumină. Aparthotelul este simplu tract; coridorul primește lumină din curtea interioară ceea ce face edificiul să aibă un caracter mai rezidențial în comparație cu hotelurile tipice cu camere dublu tract și holurile neluminate.

„Apartamentele se află într-un complex volum alb cu retrageri verticale și orizontale, logii și balcoane o reușită reinterpretare a țesutului urban poros a Bucureștiului.” (trad. ns.) (Ghenciulescu 2010)

The case of the “Cartea Românească” Printing House is such a case, in which both the evolution of the urban structure and the technology, as well as the life span of the natural design, makes the building improper for its original use. Then, what uses for the new building can be incorporated non-aggressively? The answer comes again by looking into the past use of the building.

To the north, facing the main boulevard, there was the production area of the Printing House, the red brick building with big open spaces and high ceilings. A different type of building, facing the back street, housed an intricate pattern of smaller spaces – the offices, the annexes, the workers’ cafeteria, changing rooms and smaller workshops.

To mirror this, the new building complex is also split in two:

- *to the north: big open plan office spaces.*
- *to the south: a building for an apartment hotel, a smaller, human scale space.*

Following the main split idea, the two buildings have totally different outlooks; one is transparent, predominantly using glass; the other is massive, using a predominantly rendered wall. The size is played down by having stepped back terraces and balconies in an open dialogue with some of the modernist apartment buildings in the vicinity.

The two buildings link around an inner court which brings light in. The apartment hotel has rooms on one side only; the main corridor receives light from the inner court, which makes the edifice seem more like a residential building, not like the usual hotel with a windowless central hallway, with rooms left and right. “The apartments are housed in a complex white volume with vertical and horizontal set-backs, loggias and balconies, in a successful reinterpretation of Bucharest’s porous urban tissue.” (Ghenciulescu 2010)

Investitorii și-au dorit, de asemenea, un parter comercial. Această funcțiune nu a părut evidentă investigând istoria clădirii și contextul actual. Dorința lor a fost doar parțial un succes: ei au avut parțial dreptate, pentru că două dintre spațiile comerciale (către spațiul tip piață) sunt astăzi funcționale, dar s-au înșelat într-o oarecare măsură, pentru că ideea galeriei comerciale s-a dovedit un eșec, neprimind un răspuns pozitiv de la piața reală, astfel încât întregul spațiu a fost reconfigurat ca parte a lobby-ului hotelului.

Aceasta dovedește că analiza vechiului context și, în paralel, a situației actuale poate fi un ghid în identificarea unor funcțiuni adecvate în clădiri existente.

Fig.5 Clădirea din spate a tipografiei, 2006 (autorizație de construire în 1945) / The back of the Printing House in 2006 (authorization to build from 1945)
Sursa / Source: Arhiva autorului / Author's archive

The investors also wanted to have a commercial ground floor. This use did not become apparent when looking into the past of the building and the actual context. To some extent they were right, as with the main façade, two commercial uses are in place. To some extent, they were wrong, as the whole idea of a commercial gallery did not receive a positive answer from the real market and had to be reshaped as part of the hotel lobby.

This is the proof that analyzing the old context, together with the actual one, forms a solid guide in identifying proper new uses for existing buildings.

Fig.6 Fațada de sud nou propusă care oglindește tipul de locuire modernă din zonă / The south of the building mirroring the residential buildings in the area
© Andrei Mărgulescu

2.3 Pasul 3: Istoria clădirii

„Clădiri mari și robuste au avut deja câteva schimbări în istoria lor și cele mai multe au suferit schimbări funcționale dramatice pentru a putea fi refolosite.” (trad. ns.) (Stratton, 2000).

„[...] aceste schimbări pot mai curând întări decât dilua semnificația istorică a unui complex; cele mai multe clădiri sunt construite pentru a evolua și adesea se achită mai bine de rolul lor după ce au trecut printr-o perioadă de adaptare. Dar cum trebuie marcate aceste schimbări în evoluție, dacă ele trebuie să fie marcate de vre-un fel, la nivelul imaginii clădirii?” (trad. ns.) se întrebă Bran. (Bran, 2000)

Mai mult, are sens să transpui în țesutul unei clădiri vechi și în imaginea sa schimbarea dramatică ce tocmai are loc? Înarmați cu aceste întrebări am căutat din nou răspuns în istoricul clădirii, mai exact în evoluția sa.

Am aflat că, în 1921 Cartea Românească era proprietara atelierelor de pe strada Bonaparte no.68 și a obținut autorizație de extindere pentru clădirile care avea numai parter, cu alte două etaje (conform Ruxandra Nemțeanu, studiu istoric nepublicat). De amintit că strada Bonaparte este numele în epocă a Bulevardului lancu de Hunedoara.

Aceste etape de dezvoltare pot fi citite pe vechea fațadă la o investigare mai atentă care distinge două nuanțe diferite ale cărămizilor folosite; la nivelul parterului cărămizile au o culoare mai închisă și există și un detaliu cu cărămizi poziționate la 45 de grade, deasupra ferestrelor de la parter care au format un contur decorativ sub acoperișul vechilor ateliere.

Aceasta este dovada că, inițial, clădirea a fost extinsă, că au avut loc, pe parcurs, și extinderi și aditii pentru a răspunde cerințelor funcționale. Acest tip de evoluție este obișnuit pentru funcțiunile industriale, face parte din ADN-ul unei astfel de clădiri, fiind baza în care am propus o extindere similară prin adăugarea de etaje și funcțiuni suplimentare.

2.3 Step 3: The History of the Building

“Large robust buildings have already had long chequered histories and most are undergoing dramatic functional change when they are being re-used” (Stratton, 2000).

“[...] such change can argument, rather than dilute the historical significance of a complex; most buildings are built to evolve and often perform better after they have been through a period of adaptation. But how should such evolutionary change be marked, if at all, in terms of fabric and image?” (Bran, 2000)

Moreover, is such a dramatic change making sense, when thinking about the fabric of the old building? Armed with this question, we searched for an answer in the past of the building, its history and evolution.

We found out that, “In 1921, Cartea Românească is the owner of the Workshops on Bonaparte Road nr. 68, according to the scripts and also obtains authorization to extend the existing ground floor workshop with another two floors.” (Ruxandra Nemțeanu, unpublished study). We note also that “Bonaparte Road” is the old name of the lancu de Hunedoara Boulevard.

These stages of development can be seen on the old façade, by looking carefully at the differences in the color of the bricks; the bricks on the ground floor have a darker, more aged color than the ones above, as well as to the detailed rows of bricks, arranged at a 45 degree angle above the ground floor windows, which formed a decorative belt below the roof of the old workshop.

This proves that, originally, the building was extended and additions were made to accommodate the usage and somehow this type of evolution, customary to industrial uses, is part of the DNA of the building and makes a strong claim for similarly extending the building in our day, i.e. by adding extra floors to accommodate new uses.

Această strategie legitimează extinderea privind adiționarea unui volum suplimentar peste vechea clădire. Clădirea s-a modificat în trecut și poate fi încă modificată, în mod similar, extinsă poate, și în viitor. Extinderea accentuează istoria de devenire a clădirii într-un nou context.

Astfel, oglindind istoria clădirii și dezvoltarea ei în etape, noul proiect adaugă noi etaje pentru o nouă funcțiune. Dacă în jurul anului 1911, materialul standard pentru exprimarea caracterului industrial era cărămida aparentă, noul proiect aduce acest material în contemporaneitatea în care transparența și translučența sticlei exprimă un nou tip de industrie, spațiile de birouri corporatiste.

Vechi și nou, cărămidă și sticlă, sunt cei doi poli ai clădirii care are în spate intenția ca noul material să formeze un fundal care să evidențieze vechea clădire a tipografiei și pierderea unui meșteșug care a stat la baza construirii ei. Fundalul în alb și gri are niște panouri de sticlă translucentă albă care amintește de materialul de bază folosit în tipografie: coala de hârtie.

Aceste panouri sunt o memorie a activității care avea loc în vechea clădire. O imagine înghețată a unor file albe de hârtie, deasupra clădirii, ca o amintire a bombeii care a distrus acoperișul și etajul de sus în 1944; acesta a fost începutul sfârșitului pentru întreaga întreprindere Cartea Românească și a tot ceea ce a reprezentat ea.

Vorbind despre regenerare și durabilitate Michael Stratton subliniază că „nu este vorba numai despre a păstra o clădire ci de a readuce spre folosire materialele și energia investită în ea.” (Stratton, 2000) și de aceea este și un proiect cu o componentă durabilă.

Pe lângă acest tip de regenerare aș adăuga: readucerea la lumină a istoriei din spatele fațadelor, a energiei sitului precum și a folosinței dinamice a terenului, căci la un moment dat erau 700 de oameni care lucrau în vechea tipografie, între 8 am - 12 pm și 2 - 6 pm iar

This second strategy legitimizes the addition of an extension to be built above the old factory.

The building evolved in the past and has room to evolve in our day. Likewise, it will have room to evolve in the future. Thus, the main aim of the project was to somehow re-tell the story of the buildings in a new context.

Thus, mirroring the history of the building and its staged development, the project adds new levels to accommodate new uses. If the standard building material of the time, somewhere around 1911, was exposed brick in order to express the original building's industrial use, the project mirrors this material in contemporary times, where transparent and translucent glass express the language of a new type of industry, the corporate office space.

Old and new, brick and glass form the two poles of the actual building, with the clear intention that the new material forms a backdrop to enhance the values of the old Printing House, and of the lost craftsmanship that was behind it. This white and grey foreground has some translucent white glass panels, reminiscent of the white paper sheets which were the raw material used for the old Printing House.

These white glass panels are a kind of memory of this activity; a frozen image of flying white files, above the old building as a reminder of the bombs that destroyed the roof and the top floor in 1944; the beginning of the end for the entire enterprise that Cartea Românească stood for.

Talking about regeneration and sustainability, Michael Stratton emphasizes that "... it is not simply to preserve buildings but to bring back into use the energy and materials invested in them" (Stratton, 2000).

To these feats of reclamation, I would add: bringing back the story behind the buildings, the energies of the site and the dynamic use of the place. At some point there were 700 people working on the premises of the old Printing House, between 8 am - 12 pm and 2 - 6 pm.

prânzul putea fi servit în cafeteria fabricii, după cum ne spune Rasidescu. (Rasidescu, 1919)

Clădirea actuală este proiectată pentru un număr mediu de 1300 de persoane care ocupă cele 104 camere de hotel, 9750mp de spații pentru birouri și 3500 mp de spații comerciale. Prânzul și cina pot fi servite la Reader's Cafe la parter. Coincidență sau nu, proprietarii au un interes special pentru cărți reflectat și în denumirea localului și reușesc să aducă în prezent o mică parte a istoriei clădirii. Echipa de proprietari ai acestui loc îi include pe Dan Cristian și Cristina Sandra Nicolaescu care conduc librăria Anthony Frost, singura librărie specializată de limbă engleză din București.

3. Traducerea vechiului în nou

Pașii descriși anterior pot forma un ghid pentru abordarea unor proiecte similare. Dacă privim la contextul cultural, la istoria și modul de folosire a unei vechi clădiri, putem primi răspunsuri solide, un tip de înțelepciune a vechii clădiri care poate fi transferată unei intervenții noi. Intervenția ar trebui să aibă întotdeauna ca scop să recupereze, la un nivel simbolic, memoria unui anume loc și ar trebui să fie un fel de plan de oglindire în care vechiul este transpus într-o manieră contemporană. Acest lucru poate fi obținut printr-un fel de *traducere* a vechiului în nou.

Analizând un număr de proiecte reușite care au integrat vechiul și noul s-a observat că „Un număr izbitor de clădiri au avut un fundament socio-politic; noua intervenție în acest caz este expresia unei active recultivări a locului care între timp s-a depreciat și a fost lăsat în paragină.” (trad. ns.) (Jäger, 2010). Această recultivare apare la interfața dintre nou și vechi și cei trei pași descriși anterior pot fi unelte utile pentru atingerea acestui scop.

Lunch could be had in a cafeteria within the factory, we are told. (Rasidescu, 1919)

The current building is designed for an average number of 1,300 people to populate the 104 apartment hotel rooms, 9,750 square meters of office space, and 3,500 square meters of retail area. Lunch and dinner are served in the Reader's Cafe on the ground floor. Coincidence or not, the name of the restaurant and some of its owners demonstrate an explicit interest in books, bringing into the present a small part of the old building's history. The team of owners includes Dan Cristian and Cristina Sandra Nicolaescu, who are running the Anthony Frost bookshop, the only specialized English-language bookshop in Bucharest.

3. Translating the old into the new

The steps described above can form a guiding tool for similar projects. Looking back to the cultural context, the history and use of the old building can bring solid answers, a type of wisdom of the old, which can be transferred to an extension or addition to a new building. The new should always aim to bring back, at a symbolic level, the memory of that particular place, and should aim to be a kind of mirror plane in which the old is reflected in a contemporary manner. This can be achieved by somehow translating the old into the new. As a result of selecting a certain number of successful projects, in terms of integrating the old with the new, it was observed that “A striking number of buildings have a socio-political background; the new building is, in this case, an expression of the active re-cultivation of the place that have in the meantime depreciated or become fallow.” (Jäger, 2010) This re-cultivation of the place appears at the interface between the old and the new, and the three steps described in this paper are tools to achieve this aim.

Fig.7 Culoarea cărămizii de la parter este mai închisă și pune în evidență construirea în 2 etape a clădirii /
The brick work on the ground floor is darker in colour showing the two stages of the building.

Sursa / Source:

Arhiva autorului / Author's archive

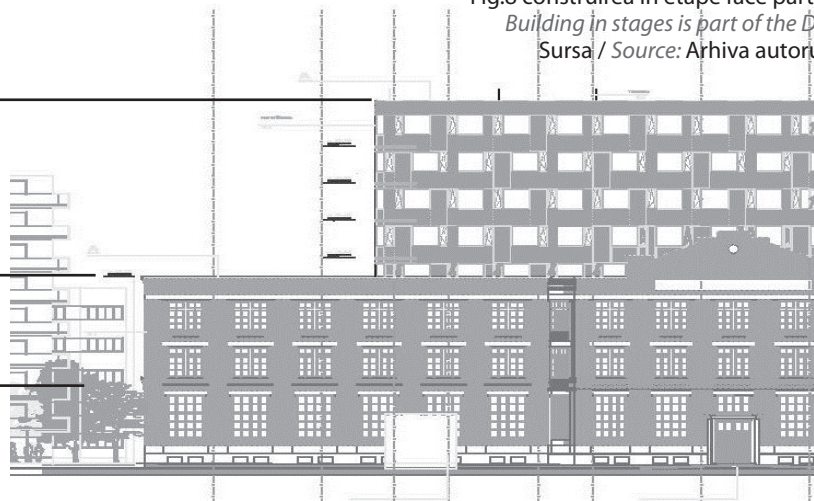
Fig.8 construirea în etape face parte din ADNul clădirii /
Building in stages is part of the DNA of the old building

Sursa / Source: Arhiva autorului / Author's archive

Etapa 1 / Stage 1

Etapa 2 / Stage 2

Etapa 3 / Stage 3

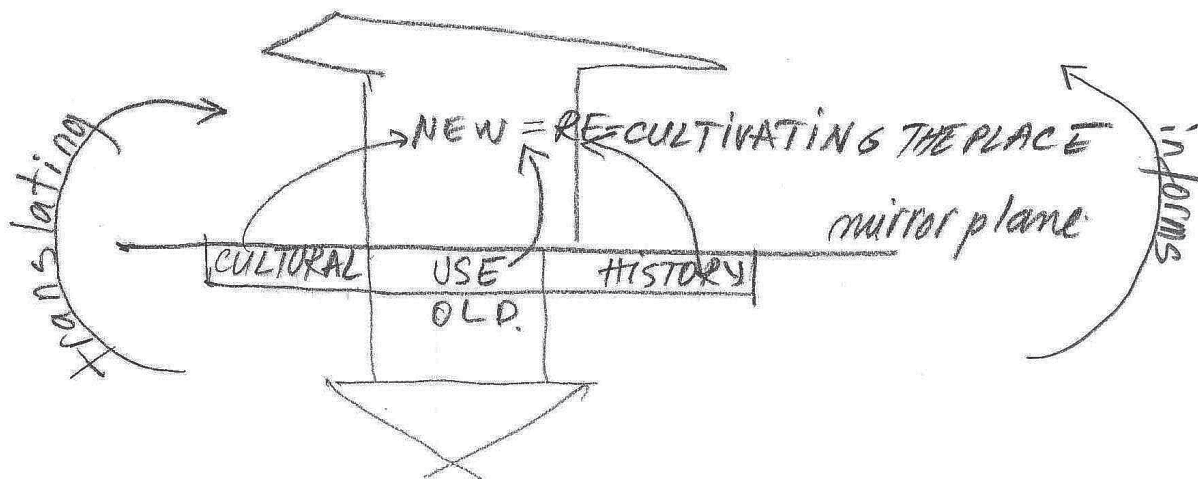

Fig. 9 Schemă care explică transpunerea celor trei pași /
 Schematic showing the concept of the 3 steps
 © Andrei Mărgulescu

Între analiza existentului, așa cum a fost descris anterior și noua intervenție este un plan de oglindire așa cum a remarcat și Libeskind (fig.1). Acest plan de oglindire este de fapt *traducerea* menționată anterior și coincide cu „the interpretation” în termenii lui Babalis (2011), de fapt sinonim pentru traducere .

Between the analysis of the old, as described above, and the new intervention, there is this mirror plane as also drawn by Libeskind (see fig.1). This mirror plane is actually the translating mentioned before and comes out to coincide with “the interpretation” in terms of Babalis (2011), actually a synonym for “translation”.

„Interpretarea este considerată un act de creație între analiză și intervenție și toate se împletesc într-un proces dialectic continuu.”(trad. ns.)(Babalıs, 2011). Babalıs înclină și el balanța vorbind despre intervențiile în situri istorice, dinspre o metodologie analitică către o abordare mai intuitivă. „[...] se pare că noțiunea de sensibilitate are un rol important atât în interpretare cât și pentru intervenție.”(trad. ns.)(Babalıs, 2011). Ideea ei se aliniază cu ideile adunate de Bernard Tschumi la conferința de la Columbia University cu privire la caracteristicile arhitecturii contemporane. Unele dintre aceste caracteristici pot fi direct aplicate când este vorba despre intervenții în situri istorice și anume *mutația și adaptarea*, după Alejandro Zaero-Polo și *intuiția* conform lui Frank Gehry. (Tschumi, 2003) În concluzie, când ne referim la intervenții în zone istorice „proiectele de succes sunt cele în care noul și vechiul fuzionează pentru a crea o unitate; brusc nu îți mai poți imagina vechea clădire fără ceea ce constituie noua intervenție.” (trad. ns.)(Jäger, 2010) Vă invit deci să ne imaginăm...

“Interpretation is considered as a creative act between analysis and intervention and all of them are intertwined in a continuous dialectical process” (Babalıs, 2011) we are told. Babalıs also tips the balance from an analytical methodology, when speaking about interventions in historic environments, towards a more intuitive approach: “[...] it seems that the notion of sensitivity holds a key role in both interpretation and intervention” (Babalıs, 2011). Her view is in line with some ideas put together by Bernard Tschumi, as a result of an international conference held at Columbia University, regarding the most important characteristics of contemporary architecture. Some of these characteristics can be specifically applied when talking about interventions in an historical environment, namely mutation and adaptation, according to Alejandro Zaero-Polo and intuition according to Frank Gehry. (Tschumi, 2003) To conclude, when referring to interventions in historic environments, “successful projects are ones in which the existing and the new merge to create a unity; suddenly you can no longer imagine the old without that which has been added.” (Jäger, 2010) So, I invite you to imagine this...

Bibliografie / Bibliography

- ALFREY, J., PUTNAM, T., *The Industrial Heritage, Managing Resources & Uses*, Routledge, London, 1992
BABALIS, D. (ed.), *Cronocity: Sensitive Interventions in Historic Environment*, Alinea International, Florence, 2011
BRAN, S., *How Do Buildings Learn*, Penguin Books, London, 2005
GHENCIULESCU, Șt., *A piece of the city*, Arhitectura, no. 84: 98-103, 2010
JÄGER, F.P. (ed.), *Design Manual for Revitalising Existing Buildings*, Birkhäuser, Basel, 2010
NEMȚEANU, R., *Ansamblul “Cartea Românească”, str. Iancu de Hunedoara nr. 68*, nepublicat, 2006
RASIDESCU, M., 1919: *O inițiativă a Partidului Național Liberal “Cartea Românească”, Magazin istoric*, no 2(299): 75-78, 1992
STRATTON, M., *Industrial Buildings: Conservation & Regeneration*, E & FN Spon, New York, 2000
TSCHUMI, B., CHANG, I., *The State of architecture at the Beginning of the 21st Century*, The Monacelli Press, New York, 2003
Cartea Românească, *Despre noi*, www.cartearomaneasca.ro., 2012